

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 69. Notabilia de applicatione fructûs sacrificii Eucharistici.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

CAPUT LXVIII.

CAPUT LXIX.

Sacrificium Eucharisticum, seu Missa, tametsi ex parte primarij offerentis, reique principaliter oblati, sit valoris infiniti; effectus tamen ipsius, tam ex opere operato, quam per modum impetrationis, est simpliciter finitus.

Notabilia de applicatione fructus sacrificij Eucharistici.

818 **R**atio prioris partis est quia tam Christus ipse, quam omnes Christi actiones sunt infiniti valoris.

819 **R**atio posterioris partis potissimum petitur ex Christi voluntate & institutione, sive ex eo quod talis est ordo & dispositio divinæ providentiæ, quæ nobis innotescit ex communi usu universalis Ecclesiæ, communicæ sententiæ fidelium, qui (ut sapienter observat Cardinalis Bona in scriptis suis aſceticis de Missa §. 4.) *plura pro se, & suis sacrificia offerri curant. Quod cerè non facerent, si infinitam in singulis efficaciam agnoscerent. Possent etiam Sacerdotes unico sacrificio sexcentis obligationibus satisfacere: quod Ecclesiastica vetant Decreta. Frustra pro uno defuncto tot multiplicarentur sacrificia: quia unum sufficiens esset, ad omnes animas liberandas. Missa denique cuiuslibet Sacerdotis sacrificium Christi in cruce aquaret: quod ideo unicum fuit, quia valoris infiniti. Neque considerandum est id quod in sacrificio continetur, tamquam ens quoddam naturale, agens secundum summum gradum virtutis suæ, sed ut ens liberum, cujus operatio tantam habet efficaciam, quantum habere vult ipsum agens principale, Christus Redemptor noster, qui hoc incremento sacrificio vult nobis applicari finitum tantum & limitatum fructum suæ Passionis.*

820 **P**orrò effectus, seu fructus, & gratiæ quæ ex Missa sacrificio in nos derivantur, derivantur primordialiter ex meritis Passionis & mortis Christi. Ideò namque Christus dicitur unâ crucis oblatione consummasse sanctificatos, quia ab illa derivatur omnis gratia, omnique sanctificatio nostra, ita ut cætera, per quæ fructus sacrificij crucis nobis applicatur, non sint prima origo gratiarum, sed veluti canales, per quos gratiæ ex meritis sacrificij crucis in nos defluunt. Quod etiam de incremento Missæ sacrificio verum est. Nec mirum: cum Christus, upote jam exiens extra statum merendi & satisfaciendi, amplius non mereatur, nec pro nobis amplius satisfaciatur. Torum ergo meritum, & tota satisfactio, quæ per Missæ sacrificium vivis & defunctis applicantur, primordialiter ex morte Christi derivantur.

821 **E**t ideò Tridentinum, postquam sess. 22. c. 2. dixit, *sacrificium istud (Missa) verè propitiatorium esse, per ipsum fieri, ut, si cum vero corde, & recta fide, cum metu & reverentia contriti ac penitentes ad Deum accedamus, misericordiam consequamur, & gratiam inveniamus in auxilio opportuno. Hujus quippe oblatione placatus Dominus, gratiam & donum penitentia concedens, crimina & peccata, etiam ingentia dimittit; una enim eademque est hostia, idem nunc offerens Sacerdotum ministerio, qui seipsum tunc in cruce obtulit, solâ offerendi ratione diversa. Addit: cujus quidem oblationis eruenta, inquam, fructus per hanc incrementam uberrimè percipiuntur. Et ideò tantum abest ut illi per hanc quovis modo derogetur (prout heretici garrunt) quandoquidem fructus, qui per hoc incrementum sacrificium derivantur, fructus sint sacrificij eruenti.*

Tametsi ergo constet, per Missæ sacrificium, 822 sacrificij eruenti nobis applicari fructum, sine dubio infinitum quoad sufficientiam (ed quòd infiniti pretii sit, Deoque infinite placens hostia, quæ æterno Patri, imò toti SS. Trinitati offertur, cum sit Christus ipse, simul victima & offerens; infinitum quoque meritum mortis Christi, quod per idem Missæ sacrificium nobis applicatur;) disputant nihilominus Doctores Scholastici circa modum quo fit applicatio ista, & circa personas quibus fit ista applicatio; nec aliquid circa hoc cum omnimoda certitudine possumus asserere: cum enim hoc non inveniamus à Patribus examinatum, ex traditione colligere non possumus aliquid omninò certum.

823 **U**t tamen statuamus aliquid, quod nobis apparet verum, distinguendi sunt varii Missæ sacrificij offerentes. Offert enim illud Christus, offert Ecclesia, Sacerdos offert, & cum Sacerdote fideles, præsertim circumstantes, plerumque offerunt. Quantum ad Christum & Ecclesiam, offerunt illud pro tota Ecclesia, & subinde Ecclesia aliquos specialiter commendat, v. g. neophytos tempore Paschali. Tametsi verò oblatio ista Christi & Ecclesiæ Deo haud dubiè gratissima sit; nihilominus determinatio fructus inde in Ecclesiam redundantis, & modus quo redundat, soli Deo cognitum sunt.

824 **D**e fidelibus illud cum Sacerdote offerentibus non est dubium, tantò plus & facilius participare de fructu, quantò sanctius & devotius illud Deo offerunt.

825 **D**ifficultas proinde vel tota, vel præcipua est de Sacerdote offerente, & fructu quem recipiunt illi, pro quibus offert. Circa quod duo certa sunt. Primò posse Sacerdotem pro aliquibus specialiter offerre; sive sacrificij fructum applicare, prout traditio, Ecclesiæque sententia & usus ostendit. Secundò, abique comparatione majoris efficaciam esse Sacerdotem ad aliquid à Deo obtinendum, dum mediante hoc sacrificio illud rogat, quam dum extra altare rogat. Quia sacrificium quod offert, & per quod inter Deum & hominem intercedit, valet ex opere operato, id est ratione dignitatis, tum rei oblatae, tum principalis offerentis, ultra valorem & meritum orationum & bonorum operum Sacerdotis, quamlibet iusti & sancti.

826 **Q**uotidiana nihilominus experientia docet, a Sacerdote non semper obtineri quod per hujus sacrificij oblationem postulat, tametsi res Deo gratissima sit quam postulat, ut conversio hujus vel illius peccatoris, liberatio ab his vel istis vitis, impetratio hujus vel illius virtutis: sive id contingat propter obicem, inventum in eo pro quo postulat (ut dum postulat liberationem animæ Purgatorii, quæ in vita non meruit, ut oblatum pro se sacrificium post mortem sibi prodesset) sive quia pro se postulat hanc v. g. vel illam virtutem, sed non tantum, nec tali modo, quantum & quomodo rem tantam Deus vult postulari; sive ob alias rationes Deo notas, v. g. quia expedit bono ejus pro quo postulat non liberari à tali vel tali tentatione, vel vitio, ut demissè semper de se sentiat, & non incidat in periculosissimum elationis vitium, &c. Neque enim sacrificium hoc, ut impetratorium, operatur insalubriter, sed prout voluerit Deus, qui licet non semper requirat pium motum & devotionem ex parte specialis offerentis, vel ejus pro quo offertur, sed aliquando respi-

ciat merè in faciem Christi sui, & in preces Ecclesie; sæpè tamen pium illum motum & devotionem requirit, & vir sanctus, offerens sacrificium, sæpè impetrat, quod non impetrat alius.

827 Probabile tamen est (quod Doctores communis asserunt) hoc sacrificium (cujus oblatione placatus Dominus, gratiam & donum penitentiae concedens, crimina & peccata dimittit, ut Trident. sess. 22. c. 2.) ex opere operato infallibiliter præstare vivis & defunctis remissionem poenae temporalis pro peccatis adhuc debitæ, si in eo cui applicatur non inveniatur obicem; tamen quoad defunctos aliqui dissentiant. Cùm hoc sacrificium sit propitiatorium pro vivis & defunctis, nec ulla appareat ratio, cur illius pro vivis propitiatio sit potius infallibilis, quam pro defunctis. Probabile itaque est, sic à Christo institutum hoc sacrificium, ut portionem aliquam sacrificii crucis infallibili lege semper applicet illi, vel illis, pro quo, vel pro quibus offertur, si in illo vel in illis non inveniatur obicem, tamen in infallibilitate illa non omnes Doctores conveniunt. In eo tamen communiter conveniunt, quod quod pro pluribus offertur, cæteris paribus eò minus profit singulari. Quia sacrificii fructus ex præmissis est finitus. Finitus verò effectus quò in plures distribuitur, eò magis in singulis diminuitur. Idque S. Thomas confirmat in 4. d. 45. q. 2. a. 4. in argumento *Sed contra*: quia cum melius sit plures juvare, quam unum, si suffragium pro multis factum, tantum valetet singulis, ac si pro uno factum foret, videtur quòd Ecclesia non debuit instituisse, ut pro aliquo singulariter Missa & oratio fieret, sed quod semper diceretur pro omnibus fidelibus defunctis. Quod patet esse falsum.

828 Illud etiam certum, multiplicique experientia comprobatur, quòd licet hoc sacrificium valeat ex opere operato, nec valor intrinsecus ipsius videtur per Ministrum malum; Sacerdos tamen bonus efficacius obtineat ea quae per hujus sacrificii oblationem à Deo postulat, quam quae postulat Sacerdos malus, vel etiam bonus extra sacrificium. Unde consilium semper est adhibere Sacerdotes bonos & probatos ad celebrandum, sive in ordine ad impetranda beneficia, sive in ordine ad satisfaciendum pro poenis debitæ, quam alios, qui non sunt integri & probata vitae. Quamvis enim ille, qui pro se curat sacrificium offerri, numquam ex toto priverit fructu satisfactionis, propter indignitatem offerentis: uberius tamen fructum recipit ex oblatione Sacerdotis melioris. Et hoc idè, quia Deus ut plurimum requirit pium motum & devotionem offerentis ad uberius fructum conferendum. Unde experientia sæpè demonstravit, plus ad obtinendum uberem fructum valere sacrificium unius Sancti, v. g. Bernardi, quam multa sacrificia plurium Sacerdotum longè minoris virtutis ac sanctitatis. Unde Alexander Papa cap. ipsi 1. q. 1. *Quanto* (inquit) *digniores sunt Sacerdotes, tanto facilius pro quibus clamantur exaudiuntur.*

829 Tandem observa sextuplicem fructum sacrificii Missae, utpote quod 1.º est *latenticum*, quia per illud utque adèd laudatur & honoratur Deus, ut majorem laudem, seu honorem ipsi exhibere nequeamus, quam immolando ipsi unigenitum Filium suum. 2.º est *Eucharisticum*, in quantum per illud Deo reddimus dignissimam gratiarum actionem, tum pro aliis beneficiis, tum maxime pro beneficio redemptionis. 3.º est *commemorative* Dominicæ Passionis, incurtaque renovatio sacrificii crucis. 4.º est *propitiatorium*, quatenus peccata, etiam mortalia, remittit quoad culpam: hujus quippe oblatione placatus Dominus, gratiam & donum penitentiae concedens, crimina & peccata dimittit. Tridentinum sess. 22. c. 2.

5.º est *satisfactorium*, in quantum remittit poenas peccatis debitæ, applicando satisfactionem crucis sacrificii in cruce oblato. 6.º est *impetratorium*, quatenus valet ad impetrandum bona spiritalia, & gratia auxilia, quibus iusti à tentationibus præservantur, vel contra eas roborantur. Valet quoque ad impetranda vitæ temporalis subsidia, eisque incommoda avertenda.

Fructus porò propitiatoris, satisfactionis, & 830 impetrationis est triplex; generalis, specialis, & medius. *Generalis* est, qui ex intentione Christi & Ecclesie ad omnes fideles extenditur. *Specialis*, qui provenit ipsi celebranti. *Medius*, qui ex applicatione, seu intentione & donatione Sacerdotis provenit illi, pro quo Sacerdos offert sacrificium.

Fructus illos sæpè reipsa ab invicem separari, 832 sive unum sine alio obvenire, nemo est qui dubitet. Si enim ille pro quo offertur, sit in peccato mortali, prodest illi quoad vim impetrandi, non quoad vim satisfaciendi: quia, nondum remissa culpa, non fit remissio poenae. Possè etiam separari per intentionem celebrantis, negat quidem Vasquez; sed Henriquez, Coninck, Cardinalis de Lugo, & alii communiter docent. Cùm enim separabiles sint ex natura rei, non est cur separari nequeant ex intentione Sacerdotis: neque enim ostendi potest Christum aliter disposuisse, vel instituisse.

Non licet tamen Sacerdoti fructus illos separare, & unum uni, alterum alteri applicare, dum ex obligatione iustitiæ, v. g. accepto stipendio celebrat pro aliquo. Quia hoc ipso quòd Sacrum alicui debitum est ex iustitia, debiti sunt omnes fructus, quorum est capax. Vasquez to. 2. in 3. p. disp. 171. n. 36. Bonacina de Sacram. d. 4. q. ult. p. 7. §. 7. n. 5.

At (inquis) cur obligatus ex stipendio vel beneficio, celebrare pro defunctis, non satisfacet 833 ipsis applicando fructum satisfactionis, reservando sibi fructum impetrationis, cujus capaces non sunt defuncti?

Respondeo, quia verum non est animas defunctorum non esse capaces fructus impetrationis. Cùm sacrificium pro ipsis oblato valeat ipsis impetrare gratiam, quæ Deus exciet vivos, ut suis precibus & operibus satisfactoriis ipsis opem ferant. Gobat tr. 3. n. 154. contra Dianam p. 9. tr. 2. resol. 8.

Obligatum tamen ex sola obedientia ad celebrandum ad certum finem, v. g. propter successum alicujus negotii, vel in gratiarum actionem, Gobat n. 155. censet posse (v. g. ad liberandum animam à Purgatorio) applicare fructus, qui non cadunt sub finem intantum à Superiore, testaturque S. Franciscum Borgiam, Generalem Societatis, id rescriptisse anno 1564. Et rationem hanc affert, quia obligatio præcepti non extenditur ultra finem illius.

Et quia liberalis promissio sic interpretanda est, 834 ut sit promittenti quam minime onerosa, n. 156. addit obligatum ex liberali promissione ad celebrandum pro duobus, uno Sacro satisfacere posse utrique, saltem si finis, ob quem promissit uni, differat à fine, ob quem promissit alteri. Sed per hoc non videtur sincerè satisfacere promissioni, sed promissarium utrumque decipere, qui fortè petierunt à te singuli fructum integrum, uti sacrificium integrum.

CAPUT LXX.

Ostenditur pro quibus se vel non se licitum offerre sacrificium.

Imprimis in Concilio Bracarenensi secundo can. 16. prohibetur, ne pro iis qui violentam sibi